

вършили подъ имято народно дѣло, не е било такова, нѣ водило ся е по самжтж точкж зрѣнія личнаго ентереса, а най-паче убийственнаго егоизма“⁵. И той намира, че за да може да се работи за свободата и образованиеннето на българския народъ, трѣбва да се изтрѣбятъ тѣзи българи яничери⁶. Той различава строго чорбаджиитѣ отъ народа: първитѣ, „които тжй мършаво се отнасохж къмъ народнитѣ ни дѣла“, и „народътъ, който на всѣкждѣ е единомушенъ и постояненъ на своитѣ святы права“.⁷

Прочее, Раковски не е антипатриотъ, а козмополитъ и хуманистъ отъ епохата на нашето възраждане.

Човѣкъ не на думи, но на дѣла, колкото кабинетенъ и на перото, толкозъ и човѣкъ на оржжието и суровата борба. Реалистъ въ политиката, еволюционистъ и после метежникъ, Раковски мразѣлъ хората само на думитѣ и обещанията.

Ето защо, чувствувайки се високо надъ съвременицитѣ си, той ги упрѣквалъ въ сжществения имъ недостатѣкъ, какъвто още иматъ: „Ные, българи, затова никогы нѣщѣмъ напрѣдува, защото искамы сички да мждрувамы.“⁸